

Arrest

**nr. 122 099 van 3 april 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 april 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 26 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 februari 2012 bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 10 juli 1981 te Al Minya. U bent een Koptische christen en werkte voor de Koptische Kerk. In Egypte had u steeds het gevoel dat u in het oog gehouden werd. Eenmaal werd u in de straat door mannen met baarden aangevallen. Ze zeiden dat u niet meer voor de kerk mocht werken. In 2005 begeleidde u uw moeder, S.(...) G.(...) A.(...) S.(...) (O.V. 5.812.720) naar België aangezien uw moeder hier een operatie diende te ondergaan. In 2009 keerden jullie terug naar Egypte. Daar werd u opnieuw aangevallen. U kon niet meer slapen van nervositeit. Na tien dagen zouden jullie zijn teruggekeerd naar België. Verder bent u nooit gearresteerd, noch bent u ooit door een rechtbank veroordeeld. U kwam naar België met uw eigen paspoort en een Schengenvisum. Op 12 november 2009 dienden u en uw moeder een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 juni 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 25 juli 2007 kreeg u een bevel het grondgebied te verlaten. Op 3 september 2011 dienden jullie een nieuwe regularisatieaanvraag in. Op 19 juli 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 14 augustus 2012 kregen u een bevel het grondgebied te verlaten. Op 24 januari 2013 dienden jullie een nieuwe regularisatieaanvraag in. Op 9 februari 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

In uw asieldossier werden door de Dienst Vreemdelingenzaken volgende documenten overgemaakt aan het CGVS: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, een origineel attest van de Koptische kerk en twee foto's.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tweemaal per aangetekende brief en per gewone post werd opgeroepen op de door u gekozen woonplaats voor een gehoor op de zetel van Commissariaat-generaal, teneinde u in de gelegenheid te stellen de elementen die door u werden voorgelegd in het kader van uw asielaanvraag verder toe te lichten. U verscheen echter geen van beide keren op het CGVS, doch maakte tweemaal een medisch attest over. Op 11 juli 2013 verstuurde u een medisch attest d.d. 10 juli 2013 met de vermelding dat u zich niet kon aanmelden voor het gehoor in Brussel op 16 juli 2013 en dit enerzijds door uw mentale toestand (u lijdt aan schizofrenie) en anderzijds door een tijdelijke bronchitis. Op 23 augustus 2013 werd u opnieuw uitgenodigd voor een gehoor. Op 19 augustus 2013 verstuurde u een medisch attest. Dit attest, opgemaakt op 7 augustus 2013 stelt louter dat u lijdt aan schizofrenie en dat u niet durft/weigert naar het CGVS te komen. Uw arts geeft in desbetreffende attest verder aan dat hij u het belang om naar het CGVS te komen niet kan doen inzien en vraagt of er geen mogelijkheid is om de procedure af te wikkelen zonder dat u naar Brussel moet komen. Daargelaten de vraag of een dergelijk attest uw afwezigheid voldoende wettigt, moet worden vastgesteld dat het CGVS u daarop alsnog de kans heeft geboden uw asielmotieven uiteen te zetten zonder dat u hiervoor in persoon naar Brussel hoefde komen. Zo werd op 23 augustus 2013 zowel aangetekend als per gewone post een vraag tot inlichtingen verstuurd en kreeg u de kans om binnen de maand de motieven van uw asielaanvraag schriftelijk mee te delen. U gaf hier echter evenmin gevolg aan en u hebt hiervoor tot op heden geen geldige reden opgegeven.

Hierbij aansluitend dient te worden gewezen op het feit dat u zich bij het indienen van uw asielaanvraag nochtans wel persoonlijk bij de DVZ heeft aangediend en daar zelf verklaringen heeft afgelegd.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(-en) en plaats(-en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook verwachten dat de asielzoeker op een bepaalde datum persoonlijk verschijnt. Nadat u tweemaal niet bent verschenen op de dag van uw gehoor en, werd dan nog tegemoet gekomen aan de vraag van uw psychiater om de procedure verder door te zetten zonder dat u persoonlijk naar Brussel moest komen door een schriftelijke vraag tot inlichtingen. Bijgevolg heeft u van onze diensten alle kansen gekregen die redelijkerwijs kunnen verwacht worden om u de mogelijkheid te bieden alle elementen en feiten uitvoerig weer te geven. Door ook geen enkel gevolg te geven aan de schriftelijke vraag om inlichtingen, heeft u aldus nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar uw asielaanvraag.

Uit het niet reageren op een vraag tot inlichtingen zonder hiertoe een geldige reden aan te tonen, geeft u bovendien blijk van desinteresse in de aangevoerde asielprocedure, wat onvereenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het CGVS kan dan ook niet anders dan uw nieuwe asielaanvraag inhoudelijk te beoordelen op basis van de verklaringen en de elementen die u eerder heeft aangebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 februari 2012.

Na onderzoek van het asioldossier van u en uw moeder, met wie u samen, op basis van dezelfde vluchtmotieven asiel aanvraagt, rijzen er ernstige twijfels over de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. Allereerst blijkt uit de verklaringen tijdens de asielaanvraag van uw moeder S(...) G(...) A(...) S(...) (12/11788) dat jullie problemen aanvingen in 2003, dat jullie in 2005 reeds naar België zijn gekomen maar in 2009 teruggekeerd zijn naar Egypte. Dat u het veilig achtte om terug te keren naar Egypte laat veeleer uitschijnen dat u op het moment van terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoefde te koesteren. Jullie verklaren dat u na terugkeer in 2009 terug werd aangevallen en dat u omwille daarvan terug naar België keerde. In het licht hiervan is het dan ook zeer opmerkelijk dat u pas na meer dan twee jaar verblijf in België, namelijk op 9 februari 2012, asiel aanvraagt. Van iemand die zijn land ontvlucht is uit nood aan internationale bescherming, kan verwacht worden dat hij deze nood zo snel mogelijk na zijn aankomst in een veilig land te kennen geeft. Daarentegen diende u sinds 2009 wel verscheidene regularisatieaanvragen art.9ter in samen met uw moeder. Dat u eerst medische regularisatieaanvragen indient om daarna pas beroep te doen op de asielprocedure, is opmerkelijk en getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder waren de verklaringen die u eerder heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 februari 2012 al te vaag om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U komt niet verder dan te stellen dat u voor uw terugkeer in 2009 één maal was aangevallen door mannen met baarden. U herinnert zich niet wanneer dit was. Na uw terugkeer in 2009 zou u nogmaals zijn aangevallen. U geeft niet aan wanneer, waar of door wie. Het enige wat u verder nog zegt, is dat u vreest eventueel gedood te worden door terroristen (vragenlijst). Ook uw moeder geeft weinig meer informatie. Zij spreekt, opmerkelijk genoeg wel over meerdere aanvallen tegen u vooraleer jullie terugkeerden in 2009. Zij zegt dat u de eerste keer werd aangevallen in de zomer van 2003 door moslimbroeders en sindsdien meerdere keren bent aangevallen en dat er stenen naar u en naar jullie huis werden geworpen (vragenlijst moeder). Dergelijk vage en weinig eenduidige verklaringen kunnen, in het licht van voorgaande vaststellingen, bezwaarlijk overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Voorts moet worden opgemerkt dat ook de documenten in uw asioldossier niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst hebben de kopie uw identiteitskaart en de kopie van uw paspoort slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Daarnaast doen uw foto's geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het attest van de kerk spreekt zich louter uw activiteiten in de kerk doch doet geen enkele uitspraak over de problemen die u beweert te hebben gekend.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

De door u ingeroepen medische redenen houden geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch

met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kan medegedeeld worden dat in hoofde van uw moeder, S.(...) G.(...) A.(...) S.(...), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 § 3, 52 § 2, 57/6 2^e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker onder verwijzing naar Office of the UNHCR, 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims', 16 december 1998, onder andere dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling en dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, zodat dan ook een zekere 'onderzoeksplicht' rust op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voorts verwijst verzoeker naar enkele richtlijnen die worden gegeven in de rechtsleer omtrent de afwegingen die moeten gedaan worden alvorens te kunnen oordelen over de geloofwaardigheid van een asielrelaas bij het vaststellen van tegenstrijdigheden. Rekening houden met deze richtlijnen, blijkt volgens verzoeker duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige manier tot de conclusie komt dat zijn verklaringen ongeloofwaardig en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond zouden zijn.

Verzoeker meent dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en het Commissariaat-generaal schendt de algemene en bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, aldus nog verzoeker, die vervolgens een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet op te maken valt hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie is gekomen dat er in zijn hoofde geen sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Daarnaast is het de Raad niet duidelijk en verzoeker licht ook niet toe op welke wijze de bestreden beslissing zou genomen zijn met schending van artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpcedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”*

Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6, 1^{ste} lid van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij *in casu* heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

Waar verzoeker nog artikel 57/6, 2^{de} lid geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op onderdanen van een Lidstaat van de Europese gemeenschappen of onderdanen van een Staat die partij is van een toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, wat *in casu* niet het geval is.

Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt vermits voormeld artikel een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij tweemaal per aangetekende brief en per gewone post werd opgeroepen op de door hem gekozen woonplaats voor een gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal teneinde hem in de gelegenheid te stellen de elementen die door hem werden voorgelegd in het kader van zijn asielaanvraag verder toe te lichten, hij geen van beide keren verscheen doch tweemaal een medisch attest overmaakte, het Commissariaat-generaal hem daarop alsnog de kans heeft geboden zijn asielmotieven uiteen te zetten zonder dat hij hiervoor in persoon naar Brussel hoefde te komen doch hij zonder opgave van een geldige reden evenmin gevolg heeft gegeven aan de vraag tot inlichtingen die

hem zowel aangetekend als per gewone post werd verstuurd en waarbij hij de kans kreeg om binnen de maand de motieven van zijn asielaanvraag schriftelijk mee te delen zodat hij heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij bovendien blijkt geeft van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet, (ii) uit de verklaringen van zijn moeder, met wie hij samen op basis van dezelfde vluchtmotieven asiel aanvraag, blijkt dat hun problemen aanvingen in 2003, dat zij in 2005 reeds naar België zijn gekomen maar in 2009 zijn teruggekeerd naar Egypte, terugkeer welke veeleer laat uitschijnen dat hij op dat moment geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoefde te koesteren, (iii) verzoeker en zijn moeder verklaren dat hij na terugkeer in 2009 terug werd aangevallen en dat hij omwille daarvan terug naar België keerde zodat het in het licht hiervan zeer opmerkelijk is dat hij pas na meer dan twee jaar verblijf in België asiel aanvraagt doch hij sinds 2009 wel verschillende regularisatieaanvragen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, gedrag welk bezwaarlijk getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (iv) zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken al te vaag zijn om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, zoals wordt toegelicht, en hij en zijn moeder elkaar tegenspreken over het aantal keer dat verzoeker in Egypte zou zijn aangevallen voor hij er in 2009 terugkeerde, (v) de kopie van zijn identiteitskaart en paspoort slechts betrekking hebben op zijn identiteit, gegevens welke niet ter discussie staan, de foto's geen uitspraak doen over de door hem ingeroepen vluchtmotieven en het attest van de kerk zich louter uitspreekt over zijn activiteiten in de kerk doch geen enkele uitspraak doet over de problemen die hij beweert te hebben gekend, (vi) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (vii) de door hem ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 november 2013 (CG nr. 1211790), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat

hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.4.1. Zo betwist verzoeker dat hij niet zijn volledige medewerking zou hebben verleend bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en wijst hij er in dit verband op dat hij een medisch attest heeft ingediend waaruit blijkt dat hij schizofreen is en dat hij niet in de mentale toestand verkeert om zich te verplaatsen om een verklaring af te leggen.

Verzoeker gaat er met zijn betoog evenwel aan voorbij dat het Commissariaat-generaal tegemoet is gekomen aan de vraag van zijn psychiater om de procedure verder te zetten zonder dat verzoeker persoonlijk naar Brussel moest komen doch hij zonder opgave van een geldige reden evenmin gevolg heeft gegeven aan de vraag tot inlichtingen die hem zowel aangetekend als per gewone post werd verstuurd en waarbij hij de kans kreeg om binnen de maand de motieven van zijn asielaanvraag schriftelijk mee te delen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoeker heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij bovendien blijkt geeft van desinteresse in de asielprocedure, hetgeen onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4.2. Dat hij eerst verscheidene regularisatieaanvragen heeft ingediend om daarna pas beroep te doen op de asielprocedure, verklaart verzoeker door het feit dat hij tevens in behandeling is voor zijn medische toestand, die hem verhindert een normaal leven te leiden, en dit als gevolg van zijn angst die is ontstaan door het geweld tegen zijn persoon in zijn land van herkomst.

Dergelijk verweer kan echter bezwaarlijk als afdoende verschoning worden aanvaard. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat verzoeker medische problemen heeft, hij hiervoor in behandeling is en hij om deze reden diverse medische regularisatieaanvragen heeft ingediend, neemt niet weg dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich tevens vluchteling verklaart indien zijn beweerde vrees voor vervolging op enige waarheid zou berusten. Het gegeven dat verzoeker na zijn terugkeer naar België meer dan twee jaar wachtte alvorens asiel aan te vragen doch hij sinds 2009 wel verschillende regularisatieaanvragen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, vormt een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Het niet eerder indienen van een asielaanvraag stemt immers niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dat (i) uit de verklaringen van zijn moeder, met wie hij samen op basis van dezelfde vluchtmotieven asiel aanvroeg, blijkt dat hun problemen aanvingen in 2003, dat zij in 2005 reeds naar België zijn gekomen maar in 2009 zijn teruggekeerd naar Egypte, terugkeer welke veeleer laat uitschijnen dat hij op dat moment geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoefde te koesteren en (ii) zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken al te vaag zijn om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en hij en zijn moeder elkaar tegenspreken over het aantal keer dat verzoeker in Egypte zou zijn aangevallen voor hij er in 2009 terugkeerde. Verzoekers uitermate vage verklaringen omtrent de feiten die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van

herkomst te ontvluchten en de in de bestreden beslissing vastgestelde strijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn moeder betreffen geenszins details, zoals nog wordt voorgehouden in het verzoekschrift, doch hebben betrekking op essentiële elementen die raken aan de kern van het vluchtrelaas zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis hiervan terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig en steun vinden in het administratief dossier, worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.4. Voorts laat verzoeker de motieven ongemoeid waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat de door verzoeker ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming zodat ook deze motieven staande blijven en door de Raad worden overgenomen.

Evenmin wordt enig concreet verweer gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.5. In de mate in voorliggend verzoekschrift wordt verwezen naar de UNHCR-nota over de bewijslast, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelde bewijslast, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat de aanvraag op een correcte en zorgvuldige manier wordt onderzocht, rekening houdende met alle elementen eigen aan het individuele relaas. Indien de betrokkene zich bedient van een ongeloofwaardig relaas kan enkel nog onderzocht worden in welke mate de betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake

zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad benadrukt te dezen dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet onder punt 2.4.1..

De Raad moet verzoekers asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing niet het geval is.

2.5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen.

2.5.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviseerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.6.1. Gelet op het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van hoger genoemde informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Opnieuw blijft verzoeker steken in het louter betwisten van deze beoordeling van de algemene veiligheidssituatie door de commissaris-generaal en de gratuite beweringen dat het interview – dat overigens door verzoekers toedoen niet heeft plaatsgevonden – niet in objectieve omstandigheden werd afgenomen en dat er een zekere vooringenomenheid van het Commissariaat-generaal was, wat evenwel geen dienstig verweer vormt. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.3. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou uit de bestreden beslissing niet blijken waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker alle mogelijke kansen heeft gekregen om alle elementen en feiten van zijn relaas uitvoerig weer te geven. Dat verzoeker van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ten kwade worden geduid. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS